

Stați tari și veghiați

Text biblic: 1 Tesaloniceni 2:13—3:5

Versetul de aur

De aceea mulțumim fără încetare lui Dumnezeu că, atunci când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi care credeți.

1 Tes 2:13

Introducere

Scrisă în jurul anului 51AD., epistola pe care o numim 1 Tesaloniceni a fost probabil prima dintre cele 27 de cărți ale Noului Testament care a fost scrisă. Deși cele patru Evanghelii detaliază evenimentele anterioare, majoritatea cercetărilor sunt de acord că acele patru evanghelii nu au fost scrise până în anii 60 AD. ci mai târziu.

Tesalonic a fost (și este) un oraș-port Macedonean unde Pavel a fondat o biserică în timpul celei de-a doua sa călătorie misionară. Vizita lui a fost destul de controversată (Fapte 17:1-9). Tulburarea pe care Pavel a stârnit-o a fost atât de mare, încât a trebuit să scape noaptea (Fapte 17:10). Nu era prima dată când trebuia să facă acest lucru (Fapte 9:23-25) și nici ultima (Fapte 23:31).

Orașul se afla pe o rută comercială importantă și ca urmare a prosperat. Cei de origine greacă, romană și evreiască au constituit populația orașului. Pavel și Sila au intrat în sinagoga din Tesalonic și au susținut cu Scriptura că Isus este Mesia. În cele din urmă, ei au convins pe unii evrei și pe mulți dintre neamuri (Fapte 17:1-4). Unii evrei din oraș au devenit invidioși pe succesul lui Pavel și Sila. Ei au convins autoritățile guvernamentale să-i persecute pe locuitorii care credeau în Hristos. În timp ce biserica din Tesalonic a crescut, ea a continuat să se confrunte cu provocări sub forma persecuției (1 Tes 2:14; 3:3-4). Pavel a scris această scrisoare pentru a-i mângâia și a încuraja pe credincioșii din Tesalonic în încercările lor.

Contextul lecției

I. Mulțumiri fără de Încetare (1 Tes 2:13-16)

A. Acceptarea Cuvântului (v 13)

Cuvântul mulțumire reprezintă motivul mulțumirii lui Pavel: receptivitatea Tesalonicenilor la Cuvântul lui Dumnezeu și numai al Lui. Astăzi identificăm pe bună dreptate Biblia ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, care îi recunoaște originea și caracterul divin. Același lucru a fost adevărat și în secolul I AD. (Marcu 7:13; 1 Cor 2:13; 14:37). Dar când Pavel și-a început călătoriile misionare, nici una dintre cele 27 de cărți ale Noului Testament nu fusese încă scrisă. Prin urmare, Cuvântul lui Dumnezeu pe care l-au auzit a fost mărturia orală a lui Pavel pentru ei. În Galateni 1:11-12, Pavel explică de ce învățătura lui trebuia considerată ca fiind cu autoritate divină: „Cuvântul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu”. Esențial pentru mântuirea și sfințirea lor a fost răspunsul lor la „credință în adevăr” (2 Tes 2:13). Cititorii primari ai lui Pavel au recunoscut

originea supranaturală a mesajului lui Pavel și au răspuns pozitiv.

B. Călcând pe urmele Bisericii din Iudeea (v 14)

Călcarea pe urmele altora care fac bine este un lucru bun, dar sunt cei care se împotrivesc cuvântului lui Dumnezeu și încearcă cu tot dinadinsul să facă rău.

C. Mânia lui Dumnezeu ajunge pe cei răi (v15-16)

Ostilitatea generală a evreilor față de neamuri este bine-cunoscută. O astfel de ostilitate se întinde pe o perioadă de aproape 400 de ani dintre Vechiul și Noul Testament. Literatura de atunci vorbește despre profanarea periodică a templului și a Ierusalimului de către neamuri. Aceste încălcări au dus în cele din urmă la revolta macabeilor din 167–160 BC. Mânia divină care a venit asupra conducătorilor evrei poate include o pedeapsă viitoare, dar ideea principală este cea a prezentului în care scrie Pavel. Cuvântul la urmă poate lua cel puțin opt sensuri, în funcție de modul în care este folosit într-un context dat. O concluzie rezonabilă aici este că în cele din urmă pe toți acești răi i-a atins Mânia lui Dumnezeu.

II. Încurajare (1 Tes 2:17-3:5)

A. Dorința lui Pavel de a se întoarce la ei (v 17)

După ce a petrecut 15 zile la Tesalonic și a trebuit să fugă în timpul nopții. Faptul că plecarea lui a fost pe fugă îl face pe Pavel să dorească și mai mult revederea cu ei, nu numai prin scrisori.

B. O dorință împiedicată (v 18)

Pavel și-a dorit de vreo două ori să ajungă la ei dar Satana sa opus. (nu se știe în ce sens, poate o boală (2 Cor 12:7) sau liderii religioși l-au împiedicat.)

C. Pavel î-și găsește bucurie în ei (v19-20)

Pavel a avut opoziție, dar a și avut succes în predicare și predare, de aceea spune că ei sunt: „nădejdea, bucuria și cununa noastră în slavă”

B. Pavel trimite pe Timotei (1 Tim 3:1-5)

Fiind personal împiedicat să ajungă la Tesalonic și având o mare nerăbdare să afle vești de la ei, Pavel la trimis pe Timotei, conlucrătorul lor în privința vestirii Evangheliei, să-i îmbărbăteze. Datorită persecuției lor și dezbinărilor trebuia să fie cineva care să poată să-i îmbărbăteze.

CONCLUZII

Suferința face parte din viața creștină. Dar uneori, credem că putem face față singuri la suferință. Noi credem că trebuie doar să strângem din dinți și să suportăm. În timp ce Dumnezeu ne cheamă să îndurăm suferința, El nu ne cere să suferim singuri. Pavel vorbește mai mult despre suferința pentru Hristos decât oricine altcineva din Noul Testament. Cu toate acestea, soluția lui nu a fost să le spună oamenilor să se țină tari, ci să-i încurajeze. Deoarece biserica este trupul lui Hristos, ne împărtășim suferințele unu cu altul. (1 Cor 12:26). Încurajându-ne unii pe alții, putem ajuta să purtăm poverile fraților și surorilor noștri în Hristos (Gal 6:2). De asemenea, vom împiedica suferințele să devină ispite, îndepărtându-ne unii după alții de a urma lui Hristos.

Ce trebuie să memorăm: Încurajarea este o apărare împotriva disperării